

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Asiaticae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Libris Quatuor Consequentibus Pertexens, Quae post beatum S. Xaverij
Obitum Soc. Patres ad Dei gloriam in iisdem Prouinciis gessere

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1667

58. Patres Cocin. Coll. Nestorianu[m] Epis. impugnant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11445

le tigridis pectus solum & dorsum, nudus cœtera velabat: in ore Iogui S. Ioannis nomen, & Lusitanicum idioma suspensionem fecere omnibus, vel apostatam esse, vel transfugam, & fuerat planè mancipium nobilis Lusitani; cuius de lingua rebusque Christianis etiam tum aliquid retinebat. Apprimè igitur deprehensus, sancto posito quem assimilabat, mancipium fallus est quod dissimulabat, & spontaneas Iogorum pœnas, fugituo seruo debitis mutauit. Acoſta inter hæc cum alacri manu piorum militum, fana diruere, idola suis in altaribus vrere; vaccæ carnes mactatæ latè huc illuc dispergere, illarumque exta, & sanguinem in lacum proijcere, quo ab iis locis pro superstizioso suo cultu execratis in perpetuum abstinerent, & vero nec illic postea, nec longis circa Bazainum spatiis tentarunt suis illis lotionum, & iubilorum cruentis orgiis Christianorum oculos inestare.

Negotij fuit operosioris quod sibi Patres Cocinenses quocumque tandem periculo mouendum iudicarunt centum fere ab Goa leucis, ad integritatem Catholici dogmatis à lupo vindicandâ qui se ouium pelle, pastorem illis procul intruserat; erant ij quos vocant, Thomæ Apostoli Christianos, millia viginti supra centum, numero excedunt. Sparsi degunt pagis, mapalibus, oppidis per montes Malabarum, qui plana despectant occidua regnorum, Cranganoris, Cocini, Porca, & Caulani, Gaudent Thomæ appellatione, quod Thomas Apostolus Pater Indicæ Christianitatis sacro fonte illos abluerit, hodieque Nouembris vicesimum primum, mira veneratione solennem reuerentur, quod Socotora peruectus Apostolus, ad eorum littus in Paliportum appulerit duabus ab Cranganore leucis; venerantur & Iulij tertium illius anniuersarium quo sacra eius ossa translata memorant. Prodigij loco scriptores suspiciunt, Christi fidem, ab iis per annorum centena sexdecim illibatam, in media Ethnicorum, & Saracenorum colluie hæreditatis opulentæ iure transmiffam in posteros, etsi multum abest ab ea simplici, & sincera qua Christi Apostolus illos imbuerat. Culpa videlicet immani præsulum Orientalium, qui ante annos ferme octingentos, vsque ab Syria illuc nauigantur, vt ab Sede Romana distractos, Nestorio suo, & Dioscoro funestarent; nec suo illo veteri scelere vnquam postea abstinere, quin statis annis emissarios è suis duos aut tres eo destinarent, à quibus Casenares, hoc est ministri altaris, sacraentur, inculcarentur corrupti Euangelij doctrina, instaurarentur sectæ ritus, si quæ ab traditis excidissent; quanquam ad immensæ nauigationis tentanda pericula, non tam illos agebat salutis alienæ, quam cupiditatis priuatæ ratio, etsi enim sunt omnium egeni, & rusticani, populi S. Thomæ, eoque tantum vno vitam alunt quod syluajjs suppeditat, sed antiquos suos in Christo Patres, & magistros tam tenerè amabant, vt ne propriis quidem ad eos alendos parfuri carnibus, viderentur: cuius teneritatis probe gnari optimi præsules & pastores, sibi minimè decrant, nec solum mulgendo, sed & deglubendo saginati, demum in patriam remeabant.

58.
Patres Cocin. Coll. Nestoriani Epif. impugnant.

Porro niti ad coagmentandum cum Rom. & Christi Vicario populum, perinde apparebat velut in fluuium conniti. Sermo illis omnis præter Chaldaicum exosus, & barbarus, hunc vnum ad sacra, precesque publicas adhibebant, quibus sub ortum & occasum solis religiosè intererant. Fixique adedò vsum Chaldaicæ deperibant, vt certò crederent non alia Deum, & veritatem lingua vti, omnemque aliam mendacio & fraudi esse obnoxiam. Pauci quidam Cocino, & Coulano confines, Lusitanorum consuetudine mitigati, & verum edocti, supremi Ecclesiæ Pastoris auctoritatem sequebantur, & professionem Ro. fidei: sed anno 1557. nihil propius abfuit quàm vt ad vomitum redirent vniuersi, Illuc aduenerat Cairo Nestorianus hæreticus, Archiepiscopum præferens vt eos in schisma eiuratum, & abiectos errores reuolueret. Procedebatur belle sua sycophantæ peruersitas, quòd eam secreto premeret, quòdque modesta, & humili specie, loquacitatem suam probabilem faceret. Sed cælari diu versuti hominis dolus non potuit, moxque P. Melchior Carnerus Niceæ Episcopus suam Vicario ad eum perquirendum diligentiam obtulit, vel reuicturus aperta disputatione, vel iis Montibus, eiekturus; ac si mortem in causa tam nobili, barbarorum ferro daretur oppetere (quod ei amicorum vaticinabatur beneuolentia, auerteratque illum à proposito eundi) at si mors daretur faustum iter vocabat quo paucis diebus loco esset sistendus quem à summis orbis alterius finibus quæsisset. Hac mente confirmatus proficiscitur, & feram per montes varia indagine, vestigat; sed ea captatis effugiis viri Dei aduentum præuertebat, & aliquando deprehensam, artes sequacium ne caperetur occultarunt: dumtaxat ab vno ex illis regulis, quanquam infideli, obtinuit tamen, vt exterminaret hominem extra regni fines; ab alio vt inquireretur carcere claudendus. Tandem is Carnero cum Angamalem condixisset, fidem ei fefellit, diuque illic ab eo incassum expectatus, libertatis ac vitæ prætexto periculo, bis mille schismaticis in tutelam se dedit, qui se illi Amocos iurarunt, velut dixeris sacros, hoc est suo capite illum defensuros: quibus ad Nunnium perlatis Æthiopiæ Patriarcham, destinatum sibi adiutorem Episcopum Carnerum, obedientiæ præcepto, citatis literis Goam iussit redire, idque admodum prouidè; iam enim Carnerus omiſsa Nestoriani vestigandi sollicitudine irrita, parabat montes illos & sylvas peruagari, vbicumque domos, & auditorem inuenisset de Deo, & recta credendi regula dicere, laceſſere disputatione Casanares, hæretici populi doctores, si possent in campum educi: sed obtemperandum fuit reuocanti. Rediit maiori patientiæ merito, quam operæ pretio, tametsi non fuit penitus vacua; bimestri enim duobus in oppidis pridem ab Ecclesia diuulsis prosperè desudauit, ac principio licet, agresti barbarie ab iis acceptus, ferendo tamen, & mitigandis paulatim syluiculis durando, tantum egit, vt diuturnum errorem abjicerent, Deoque & Ecclesiæ sanctæ se redderent, alios Nestorij lue intractos eatenus, constabiliuit in auita fide, quosdam sibi in sylua à se-

ne propè centenariò oblatos aquis vitalibus abluir, alibi alios, sed fere infantes, nusquam porro se in conspectum dabat, quin exciperetur probris minisque barbarorum, mortis tamen ab Christi hostibus, nullo loco discrimen præsentius subiit, quàm ubi se ab eo ratus est longius abesse. Cocinum redux vt Goam repeteret dum per urbem incedit, à tergo sagitta petitur, caput ab occipitio transfixura, nisi sua impium oculum manus fefellisset vnoque aberrans digito, telum pertuso pileo tranfuolasset: ac latuit quidem tunc scelestus homicida, post breui non ægrè coniectum est, si minus quis author; qua saltem rabie ageretur, & qua gente ortus, indicium fecit scriptura pestilens execrationibus in Christum referta immanibus, & probris in Patres à quibus prædicabatur Messias, & Dei filius, manifestum fuit ab Indæis profectam, sed Christiana specie personatis, & deprehensæ sunt non longa diligentia familiæ integræ perfdi generis: verùm Præfectus Cocinensis politicus melior quam Christianus, vetuit vltèrius tendere, quod contentionis alicuius inter ipsum & Patres causam dedit, de qua nihil admodum hic refert scribere: volitabat inter hæc confidenter Nestorianus Episcopus, suorum bis mille Amocorum custodia cinctus, & Christianitatem S. Thomæ suis erroribus fœdabat.

Christum duas personas vti & naturas habere garriebat, addebat & Virginem nequaquam Dei matrem; in sacramento Eucharistiæ Christum hominem, nihil præterea; Ecclesiæ caput non esse Romanum Pontificem Christi vicarium & Petri successorem, Triumphabat impunè his sacrilegiis verborum de ignorantia simplicis populi & agrestis; nisi quod mordebat superbum animum apud suos nota recusata toties concertationis, & Carnero per montes & sylvas prouocanti, nunc fuga, nunc latebris, nunc rationum inopia, prohibita armis barbarorum more, sui copia. Reiecti ergo pudore certaminis, ne fateri se victum obstinato silentio cogeretur, animos sibi fecit ad obeundam prouocationem: conuenit de illa certis conditionibus cum Vicario Cocinensi, & Augusto mense anni proximè consequentis ibidem in stadium prodit. Potens erat dicendo, & ingenio plusquam mediocri, sed impar veritati & rationibus quibus P. Melchior Nunnius Patriarchæ frater in sacra pagina, conciliis & Theologia versatissimus, omnem eius defensionem eneruauit. Diu acriterque pugnatum est; nam erat proximè vrgendus, nec minus in eius pertinacia frangenda, quàm elidendis erroribus sudandum. Verum post omnes responsiones homini ereptas, victum denique se fassus, eò quanquam perægrè adductus est, vt scripto publico contestatus, negaret se potestate legitima sacratum Episcopum, proinde quos in Sacerdotes diaconos, & subdiaconos consecrasset, nihil accepisse ab se potestatis: qua professione nondum malo sat cautum ratus Vicarius, multumque veritus, ne sibi liberè permissum, maior quàm prius infania transuersum ageret, securo munitum præsidio Goam misit, vnde prima in Europam nauis, in Lusitaniam iussu Proregis peruectus

uectus est rationem sui redditurus. Vulgata igitur inter Christianos S. Thomæ, damnatione, & palinodia improbi deceptoris, cœptum lentissim, lentisque progressibus subiri in animos addictorum illi sequacium; & profectus ad illos nouus Cocinensis Episcopus, cum Melchioro Nunnio rem eò promouerant, vt anno 1565. populi eius vniuersi cum re-cta fide, & Ecclesia Rom. proximè integranda expectaretur consensus; at ecce hic tibi pro damnato, proscriptoque in orbis confinia creditus, portum subit Cocini Nestorianus idem Episcopus, victor, fastuosus, triumphans, literas ostentans absolutorias, & potentes commendatitias, certò vt erat insigni vafrutie, comitate, & simulatione sanctitatis, per fraudem ex Lusitania ablatas. Hic spes tantæ momento concidunt, semestris labor in nihilum abit, repetit Nestorianus suos montes, incredibili suorum gratulatione, venæna hæreseos hoc spargit licentius, quod insaniēti obstabat nemo. Quæ tamdiu pestis grassata est, dum Romam perlata rei indignitate Sanctissimus Pontifex Pius quintus mandauit hæreticum ab Archiepiscopo Goano, omni Ecclesiæ ministerio interdici, quæ ille inhibitione si premi se grauius, putaret, coram Pontifice causam suam acturus veniret. Hac edictione id vnum actum est, ne qua noua errorum semente infelix solum perderetur, sed quæ adoleuerat pridem iacta, vltra annum deinceps trigessimum pessimè viguit, post quem in regno Ediemper collecta synodo, extirpata est radicitus, & Christianorum S. Thomæ cum Ecclesia Ro. celebrata est vniuersalis communio, cui coagmentandæ in posterum, iussi sunt è Societate præesse illis Episcopi, de quibus dicitur opportunè.

59.
Ethnicis
Cocinensibus
Euangelium
inferunt PP.

Sub hæc tandem etiam aliquando ad idololatrias eius regni, mari propiores, intulit sese Christi nomen, nunquam vel admissum, vel vt sunt timidæ hominum coniecturæ admittendum. Regno enim & vrbi Cocinensi, ethnici imperabant; tenuē littus obtinent Lusitani, & in eo exilem & angustam Cocinum; sed amplam illam & veterem aliquanto in mediterranea recessu ethnici possident. Rex illi Brachman's, penes hunc diuina & humana; sacrorum ritus obibat nobilitas, certis ab æuo partitos familiis, quos vel omittere, vel diuersos ab iis profiteri, idem erat, ac publico, & legitimo probro, in perpetuum nobilitate excidere. Hoc propugnaculo Christi fidem excluderat dæmon, ne vel pedem ei regno inferret, & professioni Christianæ adiuncta quam dixi infamia etiã ab ipsa illius cogitatione ethnicos deterrebat. Vnis igitur apud Deum votis quod vnum restabat Euangelij præcones insistere, caritatis ardorem illuc totum conferre, vnde solum sperari poterant optati aditus in id regnum, qui etsi serius, aliquando tamen, tot precum compotes, difficultatem illam expugnarunt. Rex præter omnem expectationem, edictum vetus abrogauit, fecit Patribus nostris amplissimam promulgandi Christi potestatem; suis vero, eius capessendi. Tumultuari ad hæc Caimaj, qui sunt regni Barones, & proceres, arma expedire quibus Patres arcerent, absque mora opus suum aggressos vicina
loca